

Sygn. akt: I ACa 933/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek
Sędziowie:	SSA Tomasz Szabelski SSO del. Jacek Pasikowski (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko **Firmie Handlowej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 11 kwietnia 2014r. sygn. akt X GC 427/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Firmy Handlowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz W. W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 933/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy zasądził od Firmy Handlowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz W. W. kwotę 3.690,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2011 roku do dnia zapłaty, kwotę 430,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oddalając powództwo w zakresie zamieszczenia w prasie przez pozwaną oświadczenia o określonej treści.

Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach:

W. W. w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą, prowadzi stronę internetową (www.folia-ochronna.pl.), na której znajdują się fotografie autorstwa powoda, a także informacja o zastrzeżeniu wszelkich praw do tychże fotografii i informacji umieszczonych na tejże stronie internetowej. W listopadzie 2008 roku W. W. wykonał fotografię przedstawiającą pracowników firmy współpracującej z powodem, w trakcie prac związanych z montażem folii antywłamaniowej w siedzibie powoda. Na zdjęciu tym osoby wykonujące montaż folii ubrane są w firmowe kombinezony robocze z nazwą (...) na plecach. W grudniu 2008 roku przedmiotowa fotografia została umieszczona na stronie internetowej powoda.

Pozwana Spółka w dniu 5 lipca 2010 roku zawarła z A. J. umowę, w której ten ostatni zobowiązał się do wykonania na rzecz Spółki strony internetowej (www.fhglass.pl) oraz jej administrowania. W § 2 tej umowy strony uzgodniły między innymi, iż „Zamawiający nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczenie przez Wykonawcę na stronie informacji, do których praw nie posiada ani Zamawiający, ani Wykonawca”.

Wyżej opisana, wykonana przez powoda, fotografia przedstawiająca osoby wykonujące montaż folii ubrane w firmowe kombinezony robocze z nazwą (...) była zamieszczona na stronie internetowej pozwanej w okresie od sierpnia 2010 roku do lutego 2011 roku. To A. J., który wykonywał dla pozwanej stronę internetową zamieścił na niej przedmiotową fotografię, bez zgody jej autora na jego rozpowszechnianie, zaś zdjęcie zostało znalezione przez wyszukiwarke internetową.

W lutym 2011 roku powód uzyskał wiedzę o wykorzystaniu przedmiotowej fotografii na stronie internetowej przez pozwaną Spółkę, zaś powód nigdy nie wyraził na to zgody. Pismem z dnia 24 lutego 2011 roku W. W. zażądał od pozwanej natychmiastowego zaprzestania wykorzystywania zdjęć jego autorstwa, zamieszczenia przeprosin w gazecie oraz zapłaty kwoty 3690,00 zł, w terminie 14 dni, za nieuprawnione wykorzystanie zdjęcia w celach prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej, a wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 4 marca 2011 roku.

Pismem z dnia 7 marca 2011 roku Firma Handlowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. odmówiła spełnienia żądań powoda, oświadczając jednocześnie, iż zobowiązała osoby upoważnione do zaprzestania używania wskazanych fotografii na stronie internetowej i wówczas przedmiotowa fotografia została usunięta ze strony internetowej pozwanej.

W czerwcu 2008 roku powód opracował „Regulamin oraz cennik opłat za wykorzystanie zdjęć zrobionych przez firmę (...) (...)-(...) Ł. ul. (...)”, zaś w § 2 tego regulaminu, W. W. określił opłatę za wykonane przez siebie zdjęcia wykorzystywane w internecie, o powierzchni do 1/2 ekranu, za okres do jednego roku, w wysokości 1000 zł netto.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, iż powód wywodził swoje roszczenie pieniężne z treści art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn. - Dz.U. Nr 90, z 2006 r., poz. 631, z późn. zm.), a zgodnie z tym przepisem uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która je naruszyła naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Możliwość domagania się przez uprawnionego, w przypadku naruszenia prawa autorskiego, jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, wynika zaś z treści art. 79 ust. 2 pkt 1) tejże ustawy. Skoro z art. 1 ust. 1 i 2 pkt 3) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych „przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór)”, a zatem także fotografia, to w stanie faktycznym niniejszej sprawy w ocenie Sądu I instancji pozwana Spółka naruszyła prawa powoda, albowiem zgodnie z art. 17 cytowanej ustawy twórca przysługuje wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Tym samym, powodowi, jako twórcy utworu w postaci wykonanej fotografii, przysługują autorskie prawa majątkowe, a w tym prawo do wynagrodzenia za korzystanie z niego.

W ocenie Sądu Okręgowego w Łodzi strona pozwana nie wykazała (ani nawet nie twierdziła), aby powód przeniósł na nią w jakimkolwiek zakresie (polu eksploatacji) prawo autorskie do przedmiotowej fotografii. Jednocześnie bezsporna w niniejszej sprawie pozostała okoliczność, że na stronie internetowej pozwanej przez kilka miesięcy opublikowana była fotografia stanowiąca przedmiot prawa autorskiego przysługującego powodowi, jako jej twórcy. Z tego też względu roszczenie pieniężne wynikające z przytoczonego przepisu art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest zasadniczo usprawiedliwione. Firma Handlowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. powoływała się wprawdzie na treść umowy z A. J., który na jej zlecenie opracował stronę internetową pozwanej i nią administrował, jednak wynikające z umowy z dnia 5 lipca 2010 roku zastrzeżenie o braku odpowiedzialności zamawiającego za zamieszczone na owej stronie treści dotyczy „informacji”, nie zaś utworów w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Ponadto, pozwana nie mogła w drodze postanowień umowy z inną osobą wyłączyć swojej odpowiedzialności z tytułu naruszenia prawa autorskiego osób trzecich, ze skutkiem wobec uprawnionych twórców. Umowa taka może regulować odpowiedzialność w stosunku wewnętrznym pomiędzy zamawiającym, a wykonawcą strony internetowej, ale nie w stosunku pomiędzy właścicielem praw do strony internetowej a poszkodowanym twórcą, jako osobą trzecią.

Z przytoczonej dyspozycji art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wprost wynika obowiązek naprawienia szkody „poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu”. Kwota ta nie jest zatem uzależnienia od rozmiarów wyrządzonej szkody, a jedynie od możliwości przypisania sprawcy naruszenia winy. Uprawniony zatem, domagając się naprawienia szkody w ten właśnie sposób, nie jest obowiązany wykazywać w procesie wysokości poniesionej szkody. Obowiązany jest natomiast wykazać winę sprawcy w sytuacji, gdy dochodzi trzykrotności „stosownego wynagrodzenia”. W ocenie Sądu Okręgowego, powód zdołał wykazać, iż naruszenie przysługującego mu prawa autorskiego do opisaney wyżej fotografii, było zawinione, przy czym należy zwrócić uwagę, że ustawa nie wymaga żadnej szczególnej postaci winy – zatem wystarczy nawet jej najłżejsza, nieumyślna postać, jako zaniedbania ze strony naruszającego.

W rozpoznanej sprawie, w ocenie Sądu I instancji - pozwanej Spółce można przypisać przynajmniej winę nieumyślną w postaci niedbalstwa, polegającego na braku należytego sprawdzenia – przez osobę, której strona pozwana powierzyła wykonanie czynności w postaci stworzenia dla niej strony internetowej i administrowania nią – czy wykorzystana fotografia stanowi przedmiot praw autorskich innej osoby. Okoliczność, że dany utwór istnieje w zasobach internetu, nie tworzy żadnego domniemania udzielenia przez uprawnionego licencji na dowolne korzystanie z takiego utworu przez nieograniczony krąg użytkowników. Dlatego też należało dolożyć staranności w uzyskaniu informacji o posiadaczu praw autorskich do takiej fotografii, po czym sprawdzić warunki, na jakich z fotografii tej możliwe jest korzystanie. Strona pozwana nie wykazała, aby takie przynajmniej starania zostały podjęte, stąd uzasadnione jest przypisanie jej w tym zakresie winy w postaci niedbalstwa. Sąd Okręgowy wskazał nadto, iż zgodnie z treścią art. 429 k.c. kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności. To właśnie z tego przepisu wynika odpowiedzialność pozwanej Spółki za szkodę wyrządzoną przez A. J. przy wykonywaniu powierzonych mu czynności. Strona pozwana nie wykazała bowiem – pomimo spoczywającego na niej w tym zakresie ciężaru dowodów – że nie ponosi winy w wyborze tej osoby albo że wykonanie czynności powierzyła ona osobie, która w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem takich czynności, jak tworzenie stron internetowych i administrowanie nimi.

Wobec faktu, iż strona pozwana nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia, jakie w chwili jego dochodzenia Sąd I instancji oparł się na cenniku powoda, który dotyczy wykorzystywania jego fotografii przez inne podmioty. Strona pozwana nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów przeciwnych, z których wynikałaby inna wysokość „stosownego wynagrodzenia” za udzielenie zgody na korzystanie z tego rodzaju utworów. W konsekwencji, przyjmując wysokość wynagrodzenia w kwocie 1230 zł brutto (tj. 1000 zł netto + podatek od towarów i usług), Sąd ustalił

wysokość należnego powodowi odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem, tj. 3690,00 zł, jako trzykrotność kwoty wynagrodzenia. W zakresie odsetek ustawowych od zasądzonej należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., przyjmując początek opóźnienia pozwanej po upływie terminu oznaczonego w wezwaniu do zapłaty, doręczonym pozwanej w dniu 4 marca 2011 roku.

Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił natomiast objęte pozwem żądanie zamieszczenia w prasie przez pozwaną Spółkę oświadczenia o treści określonej przez powoda. Treść ta nie jest odpowiednia w rozumieniu art. 79 ust. 2 pkt 1) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, gdyż powód nie ustrzegł się błędów redakcyjnych przy formułowaniu żadanego oświadczenia – mowa w nim o zdjęciach, pomimo, iż stan faktyczny powołany przez powoda dotyczy jednego zdjęcia, ponadto nie wiadomo, co miałyby oznaczać „podpis pozwanej Spółki”, skoro jest to osoba prawna, nie zaś osoba fizyczna. Jednakże o braku możliwości uwzględnienia całości żądania powoda dotyczącego zobowiązania strony pozwanej do złożenia określonego w pozwie oświadczenia, przesądza w ocenie Sądu I instancji umieszczenie w jego treści innej nazwy przedsiębiorstwa, niż przedsiębiorstwo powoda, jako adresata żądanych przeprosin. Oświadczenie odpowiedniej treści, ze względu na cel regulacji zawartej w art. 79 ust. 2 pkt 1) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jakim jest naprawienie skutków naruszenia prawa autorskiego osoby uprawnionej, powinno odnosić się (być adresowane jako przeprosiny) do osoby poszkodowanej, nie zaś do innego podmiotu – i co do tożsamości tych podmiotów (tj. uprawnionego oraz adresata oświadczenia) nie powinno być wątpliwości. Nie jest to zarazem kwestia błędu redakcyjnego, lecz określenia jednego z najistotniejszych elementów oświadczenia. Nieściskość ta nie może być w związku z tym skorygowana przez Sąd bez przekroczenia granic żądania pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.).

Z kolei o kosztach procesu Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami uznając, iż skoro szczegółowo wyliczona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku suma kosztów procesu wyniosła 3.553,94 złotych, a powód wygrał proces w połowie (co jednego z dwóch żądań zawartych w pozwie), zatem powinien ponieść 1/2 kosztów procesu, tj. 1.776,97 złotych. Ponieważ poniósł koszty w wysokości 1.346,94 zł, zatem różnicę należało zasądzić od niego na rzecz strony pozwanej.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi X Wydziału Gospodarczego z dnia 11 kwietnia 2014 roku w części zasadzającej kwotę 3.690,00 złotych i rozstrzygającej o kosztach procesu wniosła Firma Handlowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zarzucając rozstrzygnięciu:

- niewłaściwe zastosowanie art. 6 k.c. w związku z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b) ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez przyjęcie, iż pozwany zobowiązany był do przedstawienia dowodów przeciwnych dotyczących wysokości "stosownego wynagrodzenia", podczas gdy to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, któremu powód nie sprostał,
- naruszenie art. 229 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż wysokość wynagrodzenia należnego powodowi za wyrażenie zgody na korzystanie z przedmiotowej fotografii jest okolicznością bezsporną, podczas gdy pozwany już w pierwszym piśmie procesowym zaprzeczył twierdzeniom powoda podniesionym w tym zakresie,
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o dowolną ocenę materiału dowodowego i samodzielne ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego powodowi podczas gdy okoliczność ta wymagała wykorzystania wiadomości specjalnych,
- niewłaściwe zastosowanie art. 429 k.c. w związku z art. 79 ust. 1 lit a i b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez przyjęcie, iż pozwany powierzając wykonanie strony internetowej osobie trzeciej ponosi odpowiedzialność za naruszenie autorskich i majątkowych powoda przez tę osobę,
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż pozwany naruszył autorskie prawa majątkowe powoda,
- niewłaściwe zastosowanie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez bezpodstawne zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda ryczałtu odszkodowawczego

w nieprawidłowej, wygórowanej wysokości, choć w sprawie nie ma podstaw do ustalenia, że pozwany naruszył prawa autorskie powoda, a powód poniósł szkodę.

W konkluzji apelacji skarżący zażądał zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenia od powoda kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podzielając ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne, ocenia, że z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy wyciągnął zasadne wnioski i dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz właściwie zastosował prawo materialne.

Bez wątplenia strona internetowa jest utworem podlegającym ochronie prawno autorskiej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (patrz: wyrok WSA w Krakowie z dnia 5 marca 2010 roku I S.A./Kr 60/10 Lex nr 570665; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2007 roku I ACa 1145/06 LEX nr 558375), a zatem przeniesienie jej elementów bez zgody autora na inna stronę internetową jest naruszeniem praw autorskich twórcy. W stanie faktycznym niniejszej sprawy okoliczność powyższa nie budzi wątpliwości. Pozwany zarzuca Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż to pozwany naruszył autorskie prawa majątkowe powoda, podczas gdy w ocenie skarżącego naruszenia dokonał A. J. działający na podstawie umowy z pozwaną Spółką z dnia 5 lipca 2010 roku mocą której zobowiązał się wykonania strony internetowej i administrowania jej treścią. Przedmiotowa umowa została podpisana w imieniu Firmy Handlowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. przez jej prezesa J. W.. W odniesieniu do osób wchodzących w skład zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Kodeks spółek handlowych w art. 293 § 2 wprowadza miernik podwyższonej staranności w odniesieniu do osób wchodzących w skład zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wykonywanie obowiązków przez członków zarządu organów spółki winno się zatem odbywać z zachowaniem staranności wynikającej z zawodowego charakteru ich działalności. Obejmuje to w szczególności znajomość procesów organizacyjnych, finansowych, ale także kierowanie zasobami ludzkimi oraz obowiązek znajomości przepisów prawa i następstw wynikających z ich naruszenia (patrz: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1993 r., III CRN 77/93, OSN 1994, Nr 3, poz. 69; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1990 r. III CZP 77/90, OSN 1991, Nr 5-6, poz. 65; orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 kwietnia 1993 r., I ACr 115/93, OSA 1994, z. 1 poz. 7). W doktrynie podnoszone jest, iż podjęcie się wykonywania obowiązków członka zarządu w sytuacji braku odpowiedniego wykształcenia i wiadomości lub doświadczenia potrzebnego do prowadzenia spraw spółki powinno być kwalifikowane jako naruszenie wymaganej staranności i sumienności (patrz: W. Kubala „Ochrona praw wierzycieli na podstawie art. 298 k.h.” Prawo Spółek 1998r., Nr 1 str. 2 i nast.). W kontekście powyższych uwag szczególnego znaczenia w niniejszej sprawie nabiera dowód, który w szczególności sposób nie był eksponowany w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, z przesłuchania świadka A. J., z zawodu mechanika, który potwierdził, iż sporną fotografię ściągnął z internetu na stronę pozwanej Spółki i nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do ustalenia autora zdjęcia. Zgodnie z art. 429 KC powierzający wykonanie czynności drugiemu, jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności. Wskazany przepis przejmuje odpowiedzialność za czyn cudzy (culpa in eligendo), wyrządzony przez osobę, której powierzono wykonanie określonej czynności, przy czym przesłanką tej odpowiedzialności jest istnienie związku przyczynowego pomiędzy powierzeniem tej czynności, a szkodą. Powierzenie czynności profesjonalście, który w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem takich czynności, stanowi o właściwie dokonanym wyborze, co prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności powierzającego i nie wymaga się tu od niego dowodu braku winy w tym zakresie /tak m.in. W. Czachórski, [w:] System prawa cywilnego, t. 3, cz. 1, s. 570; M. Safjan, [w:] K. Pietrzykowski, KC. Komentarz, t. 1, s. 1213/. W niniejszej sprawie pozwana Spółka w jakikolwiek sposób nie wykazała, iż będący

mechanikiem, twórcą strony internetowej A. J. jest profesjonalistą w tym zakresie, a w szczególności, iż realizując zadanie przestrzegał reguł prawa autorskiego. Treść zeznań świadka jednoznacznie zaprzecza tezie o właściwie dokonanym wyborze przez Firmę Handlową (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., albowiem A. J. przyznaje, iż kierował się "fantazją" zamieszczając sporną fotografię na stronie internetowej pozwanej Spółki. Te okoliczności wskazują wprost na podstawę odpowiedzialności pozwanej. Nie jest zasadny zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, powyższy przepis określający obowiązujące zasady oceny dowodów może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów /patrz: np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, LEX nr 172176 i z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX nr 174185/. Przepis 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym /patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LEX nr 151622/, a w istocie takich zarzutów apelacja nie zawiera.

Pozostałe zarzuty apelacji odnoszą się do wysokości zasądanego świadczenia. Naruszenie autorskich praw majątkowych to takie działanie, które można traktować jako wkroczenie w zakres cudzego prawa majątkowego – monopolu eksploatacji na konkretny utwór. Bezwzględny charakter majątkowego prawa autorskiego pozwala dochodzić ochrony od każdego, kto narusza to autorskie prawo, za co należy uznać korzystanie z utworu z naruszeniem ustawy. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem wynagrodzenie stosowne w rozumieniu art. 79 ust. 1 pkt. 3 b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby autor, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia /patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 marca 2008 roku I ACa 456/08 OSAW 2008/4/112/, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 roku II CSK 245/06 Lex nr 233063, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2005 roku I ACa 1155/05 Lex 164631/.

W. W. w swym przedsiębiorstwie od dnia 15 czerwca 2008 roku stosuje „Regulamin oraz cennik opłat za wykorzystanie zdjęć zrobionych przez firmę (...) (...)”, który określa opłaty w cenach netto /k. 28-29/. Pozwana Spółka w toku sporu nie wykazała by powód stosował w obrocie inne stawki i choć wskazywała na ich zawyżenie nie przedstawiła dowodu na tę okoliczność, a w szczególności nie wniosowała o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia rynkowych stawek. Skoro takiego dowodu pozwana nie zgłosiła, mimo, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Zaniechanie tego obowiązku przez stronę powoduje, że Sąd orzeka na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i wbrew twierdzeniom skarżącego nie stanowi to o naruszeniu przez Sąd prawa procesowego. Tym samym na etapie postępowania apelacyjnego pozwana Spółka nie może powoływać się na naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. skoro sama zaniechała czynności procesowych zmierzających do przeprowadzenia opinii biegłego.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2011 roku /patrz: sygn. akt IV CSK 133/11; OSNC rok 2012, Nr 5, poz. 62, str. 58/, przewidziane w art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych odszkodowanie z tytułu zawnionego naruszenia autorskich praw majątkowych nie zależy od wykazania wysokości poniesionego uszczerbku. Odpowiedzialność przewidziana we wskazanym przepisie jest odpowiedzialnością deliktową z tytułu bezprawnego (bez podstawy ustawowej lub umownej) wkroczenia w cudze prawo wyłączne. Roszczenie o zapłatę trzykrotnej wartości stosownego wynagrodzenia może zostać uwzględnione po stwierdzeniu winy naruszcyciela. Przepis nie wymaga natomiast wykazania wysokości poniesionego uszczerbku, gdyż

przewiduje odszkodowanie ryczałtowe, ustalone na podstawie zobiektywizowanego miernika szkody. Art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zawiera nakaz ustalenia wysokości wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia, czyli uwzględnienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Jak już wskazano stosowne wynagrodzenie w rozumieniu omawianego przepisu, to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby autor, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu. W. W. wykazał cennikiem swego przedsiębiorstwa jakie otrzymałby wynagrodzenie gdyby pozwana, która naruszyła autorskie prawa majątkowe, zawarła z nim umowę obejmującą wykorzystanie spornej fotografii, a strona pozwana nie zakwestionowała skutecznie wysokości cen w nim ujętych. W istocie w treści odpowiedzi na pozew Firma Handlowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. nie odniosła się do wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem bezskuteczne pozostawało oświadczenie pozwanego, zgodnie z którym zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda, poza tymi wyraźnie przyznanymi (k. 36). Nie można bowiem odpowiadając na pozew twierdzić, iż nie zgadzając się z pozwem, pozwana przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej /patrz: teza z uzasadnienia wyroku SN z dnia 9 lipca 2009 r. III CSK 341/08, Lex 584753/. Tym samym w pozwana w odpowiedzi na pozew nie zakwestionowała w istocie wysokości dochodzonego roszczenia.

Dodatkowo należy wskazać, iż cennik przedsiębiorstwa powoda przewiduje ceny netto za wykorzystanie fotografii. Zgodnie jednak z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach (Dz. U. Nr 97 poz. 1050 ze zm), w cenie towaru lub usługi uwzględnia się podatek od towarów i usług (VAT), jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru lub usługi podlega opodatkowaniu tymże podatkiem. Sprzedaż zaś praw do rozpowszechniania utworów jest czynnością podlegającą opodatkowaniu tymże podatkiem VAT (art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 listopada 2004 roku o podatku od towarów i usług t.j. Dz. U. Nr 177, poz. 1054 ze zm.). Skoro wynagrodzenie stosowne, to takie wynagrodzenie jakie musiałby zapłacić pozwany na rzecz powoda, gdyby zawarł z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia, to wysokość wynagrodzenia byłaby określona w cenach brutto (wraz z podatkiem VAT), nie zaś w cenach netto.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c oddalił apelację jako bezzasadną, zaś w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 450,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość przedmiotowych kosztów jest zgodna z § 6 pkt 3 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego działającego z urzędu /Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm./.